

tingsmedlemmernes Antal jo nemlig er 66, vilde jeg sige, at det var en Forandring af Forholdet, som jeg i høj Grad vilde sympatisere med.

Dernæst siger man — hvad ogsaa er sagt her i Salen i Dag — at en mere tilfredsstillende Ordning eller en Ordning, som er i nærmere Overensstemmelse med Grundlovens § 32, altsaa en fuldstændig Opfyldelse af Grundlovens § 32, er uigennemførlig. Jeg forstaaer nu slet ikke, at det lader sig sige. Jeg skal som sagt ikke komme ind paa denne Sags lange Forhistorie, men vil dog minde om den Kendsgerning, at efter at Sagen havde staaet paa i en Række af Aar, kom man i 1890 dertil, at man fra alle Sider højede sig for Kravet i Grundlovens § 32, ikke blot Folketingets Flertal, men ogsaa Højre og den høje Regering, og der faldt mangfoldige Vidnesbyrd fra forskellige Sider, som pegede i den Retning, ligesom der ogsaa er faldet forskellige Udtalelser, som tydede paa, at nu vare de værste Vanskeligheder overvundne, nu stillede man sig fra alle Sider paa Grundlovens Grund, og var man først kommen dertil, naaede man ogsaa ud over Resten. Saaledes var Stillingen i Fjor. Da vi sidst havde Sagen til Forhandling her i Tinget, tillod jeg mig at sige, at jeg antog, at mine Meningsfæller i det andet Ting hellere vilde stemme for Regeringens oprindelige Forslag med de 137 Valgfreds- end det Lovforslag, som forelaa, og det har vist sig, at jeg fik Ret, idet ikke blot mine Meningsfæller, men mange andre i det andet Ting have stemt for et Lovforslag med 137 Valgfreds- til Trods for de store Mangler, vi se deri. Til Trods for, at vi have meget at indvende imod det, ville vi langt hellere foretrække det Forslag for det nærværende, fordi vi have den Overbevisning, at det Forslag staaer paa Grundlovens Grund, er en Opfyldelse af Grundlovens § 32. Naar altsaa saa mange Medlemmer have vist deres Beredvillighed til endogsaa at strække sig saa vidt, forstaaer jeg ikke, at man fra Flertallets Side kan sige, at det vil være umuligt at opnaa en anden Ordning; jeg tror, at den let vilde kunne opnaas, naar man blot fra Flertallets Side havde Vilje dertil.

Jeg sagde, da jeg begyndte mine Udtalelser, at det var ikke med noget let Sind, jeg tog Ordet i Dag for at tale om denne Sag, og jeg skal sige hvorfor. Det er, fordi det forekommer mig, at dette Forslag her fører os ind paa en farlig Vej. Jeg skønner ikke rettere, end at man her ligesom ikke ændrer Grundlovens § 32, men fortolker denne Paragraf bort. Det er en farlig Vej

at komme ind paa, thi man udsætter sig derved for at komme ind paa en Glidbane, hvorved man kan komme til at fortolke andre Grundlovsbestemmelser bort. Jeg vilde anse det for i høj Grad heldigt, ja for absolut nødvendigt, dersom det i det hele taget skal gaa vel til, at særlig Lovgivningsmagten fremfor alt stiller sig paa klar Retsgrund, paa Grundlovens Grund, og holder sig efterrettelig, at der ikke udtommer nogen Lov, uden at den er bestemt Opfyldelse af Grundloven og dens Regler. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at siden vi fik Grundloven af 5te Juni og indtil den Dag i Dag, er der ikke nogen Sunde udføret en Lov, som ikke har været i Overensstemmelse med Grundloven. Men det er Tilfældet med denne Lov, den kommer i Strid med Grundloven, og det er derfor den første Lov af den Art, der udgaar fra Danmarks Rigsdag. Jeg anser det ligesom for en Ulykke at komme ind paa at give den Slags Love, at komme ind paa en saadan Glidbane, som Vedtagelsen af dette Lovforslag fører os ind paa. Vi have ganske vist her paa Rigsdagen vedtaget saare meget i de forløbne Aar, som jeg kalder i høj Grad uheldigt, f. Eks. Forsatningsforandringer og mange andre Ting. Stønt ogsaa Forliget sidste Foraar var i høj Grad uheldigt efter min Mening, er der dog den Omstændighed ved det, at det er vedtaget paa lovlig Maade, naa ja, dette Lovforslag bliver selvfølgelig ogsaa i Formen vedtaget paa lovlig Maade, men ifølge de Betragtninger, jeg har gjort gældende, kan jeg ikke se rettere, end at vi her vedtage en Lov, som er i aabenbar Strid med Grundlovens § 32. Det hjælper ikke noget, at man kalder Loven „midlertidig“, hvorom der i Gaar i det sidste Øjeblik blev stillet Forslag af et Medlem af Oppositionen. Man skal ikke se paa Lovens Titel og domme den derefter, men efter dens Indhold, og nu er der jo ikke noget i Lovens Indhold, som peger paa „Midlertidighed“, ikke noget, der taler om en Revision efter et vist Antal Aar, eller noget, der viser, at den kun skal gælde for et vist Aaremaal. Det ærede Medlem, der stillede Forslag i det andet Ting om, at Ordet „midlertidig“ skulde sættes ind i Titlen, stillede ogsaa Forslag om, at Loven skulde gælde i et vist Antal Aar, men det modsatte man sig. Der er i Lovens Indhold ikke Spor af noget, der tyder paa nogen som helst Midlertidighed. Jeg skønner ikke, at dette Lovforslag har noget som helst andet at gøre med Midlertidigheden, end hvad der ellers altid er Tilfældet. Alle Love have jo kun midlertidig Gyldighed, da de Love, vi vedtage, ikke skulle gælde til